БЕСМРТНА ПЕСМА

Ако ти јаве: умро сам,
а био сам ти драг,
можда ће и у теби
одједном нешто посивети.

На трепавицама магла.
На усни пепељаст траг.
Да ли си икад размишљао
о томе шта значи живети?

Ко снег у топлом длану
у теби детињство копни.
Бриге...
Зар има брига?
Туге...
Зар има туга?

По мердевинама маште
у младост храбро се попни.
Тамо те чека она
лепа, ал' лукава дуга.

И живи!
Сасвим живи!
Не грицкај као миш дане.
Широко жваћи ваздух.
Престижи ветар и птице.
Јер свака вечност је кратка.

Одједном: насмејани
у огледалу неком
добију зборано лице.

Одједном: на понеком углу
вреба понека суза.

Невоље на прстима стигну.
Године постану сивље.
Одједном свет, док ходаш
све више ти је узан
и осмех све тиши
и тиши
и некако искривљен.

Зато живи, ал' сасвим!

И ја сам живео тако.
За пола века само
столећа сам обишао.

Признајем: помало луцкаст.
Понекад наопако.
Ал' никад нисам стајао.
Вечно сам ишао.
Ишао...

Испреди из своје аорте
позлаћен конац трајања
и зашиј напрсла места
из којих дрхте чуђења.

И никад не замишљај живот
као уплашен опроштај,
већ као стални дочек
и стални почетак буђења.

А онда, већ једном озбиљно
размисли шта значи и умрети
и где то нестаје човек.

Шта га то заувек иште.

Немој ићи на гробља.
Ништа нећеш разумети.
Гробља су најцрњи вашар
и тужно позориште.

Играјући се немира
и својих безобличја,
зар немаш понекад потребу
да мало кришом зађеш
у нове слојеве разума?
у суседне будућности?

Објаснићу ти то некада
ако ме тамо нађеш.

Знаш шта ћу ти учинити:
покварићу ти играчку
која се зове бол,

ако се будеш одважио.

Не лажем те.
Ја измишљам
оно што мора постојати,
само га ниси још открио,
јер ниси га ни тражио.

Упамти: стварност је стварнија
ако јој додаш нестварног.

Препознаћеш ме по ћутању.
Вечни не разговарају.

Да би надмудрио мудрост,
однегуј вештину слушања.

Велики одговори
сами себе отварају.

После безброј рођења
и неких ситничавих смрти,
кад једном будеш схватио
да све то што си дисао
не значи један живот,
стварно наиђи до мене
да те дотакнем светлошћу
и претворим у мисао.

И најдаља будућност
има своју будућност,

која у себи чује
своје будућности глас.

И нема празних светова.

То, чега нисмо свесни,
није непостојање,
већ постојање без нас.

Ако ти јаве: умро сам,
ево шта ће то бити.

Хиљаде шарених риба
лепршаће ми кроз око.
И земља ће ме скрити.
И коров ће ме скрити.

А ја ћу за то време
летети негде високо.
Упамти: нема граница,
већ само тренутних граница.

Једрићу над тобом у свитања
низ ветар клизав ко свила.
Разгртаћу ти обзорја,
обрисе доба у повоју
и призоре будућности
лепотом невидљивих крила.

И као нечујно клатно

заљуљано у бескрају,
висићу сам о себи
као о златном ремену.

Простор је брзина ума
што сама себе одмотава.
Лебдећу у месту, а стизаћу
и нестајаћу у времену.

Одмориђу се од споредног
као галактичка јата,
која су срасла пулсирањем
што им у недрима траје.

Одмориђу се од споредног
као огромне шуме,
које су срасле гранама
у густе загрљаје.

Одмориђу се од споредног
као огромне птице,
које су срасле крилима
и цело небо оплеле.

Одмориђу се од споредног
као огромне љубави,
које су срасле уснама
још док се нису ни среле.

Зар мислиш да моја рука,
колено,

или глава,
могу да постану глина,
корен брезе
и трава?

Да нека малецка тајна,
ил неки треперав страх
могу да постану сутра
тишина,
тама
и прах?

Знаш, ја сам стварно са звезда.
Сав сам од светлости створен.

Ништа се у мени неће
угасити ни скратити.

Само ћу,
обично тако,
једне случајне зоре
свом неком далеком сунцу
златних се очију вратити.

Кажњаван за све што помислим,
а камоли што починим,
осумњичен сам за нежност
и проглашен сам кривим
што љубав не гасим мржњама,
већ новом, већом љубављу
и живот не гасим смртима,

већ нечим друкчије живим.

Последњи рубови бескраја
тек су почетак бескрајнијег.

Ко траје даље од трајнијег
не зна за кратка знања.

Никад се немој мучити
питањем: како преживети,
него: како не умрети
после свих умирања.

Ако ти јаве: умро сам,
не брини. У сваком столећу
неко ме случајно побрка
са уморнима и старима.

Нигде толико људи
као у једном човеку.

Нигде толико друкчијег
као у истим стварима.

Прочепркаш ли просторе,
ископаћеш ме из ветра.
Има ме у води.
У камењу.
У сваком сутону и зори.

Бити људски вишеструк,
не значи бити рашчовечен.

Ја јесам дељив са свачим,
али не и разорив.

А сва та чудесна стања
и обнављања мене
и нису друго до вртлог
једнолик,
упоран,
дуг.

Знаш шта су пророчанстава?
Калупи ранијих збивања
и задиханост истог
што вија себе у круг.
Па што бисмо се опраштали?
Чега да нам је жао?
Ако ти јаве: умро сам,
ти знаш - ја то не умем.

Љубав је једини ваздух
који сам удисао.
И осмех једини језик
који на свету разумем.

На ову земљу сам свратио
да ти намигнем мало.
Да за мном остане нешто
као лепршав траг.

Немој да будеш тужан.

Толико ми је стало
да останем у теби
будаласт,
чудно драг.
Ноћу кад гледаш у небо,
и ти намигни мени.

То нека буде тајна.

Упркос данима сивим,
кад видиш неку комету
да видик зарумени,
упамти: то ја још увек
шашав летим и живим.

–Мика Антић –